

Arrest

nr. 158 895 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2015 met refertenummer 57374.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DESIRA loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een koptisch christen uit Cairo en bent u Egyptisch staatsburger. Van 1994 tot 2009 woonde u met uw ouders in Koeweit. Terug in Egypte studeerde aan de universiteit waar u uw huidige echtgenote, M.W.M.H. (O.V. X) leerde kennen. Van haar hoorde u dat haar vader haar wil laten besnijden en haar hiervoor had proberen ontvoeren. U besloot met hem te gaan praten omdat u

met M. wilde huwen. Haar vader zei dat als u tegen een besnijdenis zou zijn en als jullie zouden huwen zonder zijn toestemming, hij jullie zo vermoorden. Op 23 augustus 2012 trouwden jullie evenwel, maar uit schrik voor haar vader verlieten jullie onmiddellijk daarna het land. Op 25 augustus 2012 gingen jullie illegaal aan boord van een boot in Alexandrië en uiteindelijk kwamen jullie op 7 september 2012 in België aan waar jullie nog diezelfde dag asiel aanvroegen. Een jaar later kwam de moeder van M., M.D.M.H. (O.V. 7.822.935) ook naar België. Zij vroeg op 30 december 2013 asiel aan. In België werd u vader van een dochter. Bij een terugkeer naar Egypte vrezden jullie dat uw vader ook voor haar een besnijdenis zal eisen. Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en uw studentenkaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw schoonmoeder, M.D.M.H. (O.V. 7.822.935), werden uiteengezet. In het kader van haar asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U stelt Egypte verlaten te hebben wegens problemen met uw echtgenoot M.H.W.. Als conservatieve man kon hij zich niet vinden in het feit dat jullie dochters niet werden besneden en ze zonder zijn toestemming trouwden. Als gevolg hiervan bedreigde hij u en uw dochters en verspreidde hij uiteindelijk het gerucht dat u verantwoordelijk bent voor de bekering van twee moslimmeisjes tot het christendom.

Er dient evenwel gewezen te worden op tal van elementen die ertoe nopen geen geloof te kunnen hechten aan uw beweerde problemen met uw echtgenoot M.H.W.. Allereerst is het handelen van uw echtgenoot niet in overeenstemming te brengen met zijn door u beweerd conservatief karakter en mentaliteit. U stelt dat uw echtgenoot afkomstig is uit een zeer conservatieve familie (CGVS I, p.15). U en uw dochter M. wijzen daarbij op het feit dat de roots van uw echtgenoot in de regio Said liggen, een regio waar een strikte traditie en mentaliteit heersen (CGVS I, 15; CGVS I M., p.15). Reeds van bij de geboorte van uw dochters vraagt hij hen te laten besnijden en stelt hij dat het beter is om uw dochters op jonge leeftijd te besnijden. Hij beschouwt een besnijdenis als een teken van goede opvoeding – wie niet besneden is genoot een slechte opvoeding, aldus uw echtgenoot (CGVS I, p.16, p.20; CGVS II, p.6; CGVS I M., p.18; CGVS II M., p.5). Uw dochter stelt verder dat uw echtgenoot in feite niet te stoppen is om zijn zin door te drijven en dat de vader het gezag heeft over de familie. Dit laatste houdt ook in dat een vader het gezag uitoefent over zijn dochter en dat gedurende haar hele leven (CGVS I M., p.15, p.18). In het licht van de door u en uw dochter geschetste persoonlijkheid van uw echtgenoot is het bijzonder merkwaardig dat u er evenwel gedurende jaren bent in geslaagd de besnijdenis van uw dochters tegen te houden. Opvallend is tevens dat uw echtgenoot - die niet te stoppen zou zijn en steeds het gezag heeft over het leven van uw dochters, aldus M. (CGVS I M., p.15, p.18) - na zijn verkondiging op 24 januari 2009 betreffende een doktersafpraak voor een besnijdenis bijzonder weinig heeft ondernomen ten aanzien van jullie dochters om hen daadwerkelijk te laten besnijden. Niettegenstaande hij u af en toe opzocht op het werk om zijn ongenoegen duidelijk te maken, heeft hij slechts twee keer contact gezocht met uw dochters en wel enkel met M. (CGVS II, p.11). Tot S., die vier jaar ouder is dan M. (DVZ, vraag 16), heeft hij zich nooit gewend (CGVS I, p.18-20). Rekening houdend met de beweerde traditionele en conservatieve opvattingen van uw echtgenoot en met het toenmalige klimaat in Egypte waarbij jonge meisjes zelden hogere studies aangingen, van school gehaald werden om te huwen en waar vrouwen 69% van alle ongeletterden vormden, is het bovendien merkwaardig dat uw echtgenoot toeliet dat uw dochters hogere studies liet aanvatten (CGVS I, p.18). In dit opzicht is ook uw huwelijk opvallend te noemen: uw echtgenoot een traditionele, conservatieve man en u bent een vrouw met twee universitaire diploma's en een eigen laboratorium (CGVS I, p.7).

Niet alleen zijn het handelen van uw echtgenoot en zijn door u en uw dochter beweerde karakter moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen, ook uw handelen en uw beweerde vrees voor uw echtgenoot zijn nauwelijks met elkaar te verenigen. Het feit dat u nadat uw echtgenoot concreet een afspraak had gemaakt voor de besnijdenis en hij M. bewusteloos slaat, nog meer dan twee jaar in hetzelfde appartement bleef wonen waar u met uw echtgenoot samenwoonde en waar hij jullie dus perfect kon vinden (CGVS I, p.3, p.18; CGVS II, M., p.4), het feit dat A. en M. na de doodsb bedreigingen van uw echtgenoot over hun huwelijk nog een jaar in Egypte bleven wonen (CGVS I, p.20) en het feit dat u na M.'s vertrek in 2012 niet samen met uw andere dochter ook het land verliet, maar er met haar nog een jaar langer bleef wonen (CGVS I, p.7), zijn handelingen die niet in overeenstemming gebracht kunnen worden met of getuigen niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaringen hiervoor, een legale vlucht was duur, u had uw eigen werk, een eigen appartement, u moest uw familie onderhouden en uw dochters gingen naar

privéuniversiteiten en u wilde dat S. afgestudeerd zou zijn en ook A. studeerde nog, overtuigen – gelet op de ernst van de beweerde bedreigingen - niet (CGVS I, p.7, p.18).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen brengt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ernstig in het gedrang. Dat er effectief geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen blijkt verder uit twee tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u bij uw eerste gehoor op het Commissariaatgeneraal dat u een maand nadat uw echtgenoot u en uw dochters had ingelicht over de afspraak tot besnijdenis naar de politie ging om klacht in te dienen (CGVS I, p.17). Bij uw tweede gehoor stelt u evenwel reeds de dag na de mededeling van uw echtgenoot, op 25 januari 2009 naar de politie te zijn gegaan (CGVS II, p.10). Tevens stelde u aanvankelijk de politie te hebben verwittigd nadat uw echtgenoot in december 2009 uw dochter probeerde te ontvoeren (CGVS I, p.9). Later stelde u evenwel toen niet naar de politie te zijn gegaan (CGVS I, p.18; CGVS II, p.12).

Ook uw lakse houding in de opvolging van uw politiekklachten en uw echtscheiding, is een houding die geenszins een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade verraadt en ondermijnt bijgevolg verder uw geloofwaardigheid. Wat betreft uw echtscheiding verklaart u aanvankelijk dat de procedure nog bezig is. Later verklaart u dat u denkt dat de rechtszaak is stopgezet om dan toe te geven dat u het niet weet (CGVS II, p. 6). Hier moet tevens opgemerkt worden dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt van uw huidige burgerlijke stand. Wat betreft de poging tot ontvoering van M. door uw echtgenoot in 2011 diende u een klacht in, maar u ging zich niet verder informeren wat er met die klacht gebeurde omdat dit toch geen zin zou hebben (CGVS II, p. 13). Ook wat betreft een eventuele rechtszaak in verband met de aanval op uw laboratorium heeft u zich niet geïnformeerd. Zo weet u al niet of er reeds een rechtszaak in opgestart (CGVS II, p. 18-19). Gelet op uw bewering dat u bij een terugkeer verdere problemen verwacht met uw echtgenoot, kan op zijn minst verwacht worden dat u zich informeert over het verloop van de klachten die u tegen hem heeft ingediend. Uw verklaring dat uw leven in gevaar is, is onafdoende voor uw nalaten. Wat de aanval op uw laboratorium – die volgens u zowel door uw echtgenoot als door enkele moslims waaronder de ouders van de bekeerde meisje is uitgevoerd - is het trouwens merkwaardig dat u de politie enkel heeft verteld dat uw echtgenoot uw laboratorium heeft aangevallen. U repte met geen woord over de aanwezigheid van oa de ouders van de bekeerde moslimmeisjes. Uw verklaring geen verdere problemen te willen hebben, is gelet op het feit dat ook getuigen verklaringen aflegden over de aanval, weinig overtuigend (CGVS II, p.19). Tot slot dient opgemerkt te worden dat, niettegenstaande de bekeerde meisjes een deel van de kern van uw relaas vormen, u de namen van de bekeerde meisjes niet meer kon geven (CGVS II, p.15).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw asielaanvraag.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernements in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de

koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 20 augustus 2015) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsovername door een 'junta'. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, die meestal leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor, en dan vooral in Midden-Egypte, hoofdzakelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Grootchalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheikh Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten lijken de jihadisten de civiele bevolking niet te viseren.

Naast de confrontaties in de Sinaï pleegt Ansar Beit al-Maqdis/Wilayet al-Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, rijbewijs en kerkelijk huwelijkscontract bevatten persoonlijke gegevens dewelke niet worden betwist, net zo min als het feit dat u een eigen laboratorium runde. Ook aan het feit dat u besneden werd wordt niet getwijfeld. Wat betreft de brieven van uw advocaat dient te worden opgemerkt dat zij, gezien het gaat om brieven van uw persoonlijke advocaat, onmogelijk als objectief bewijsstuk kunnen aanzien worden. Ditzelfde geldt ook voor de getuigenis van de studenten. Uw huwelijkscontract en de documenten betreffende de echtscheidingsprocedure laten niet toe uw huidige burgerlijke stand te bepalen. Dat u ooit gehuwd bent geweest, dat u een poging tot verzoening ondernam en uiteindelijk een echtscheidingsprocedure heeft opgestart waarbij u alimentatie vroeg wordt op zich niet betwist in deze beslissing. Wat betreft het proces-verbaal opgemaakt op 20 november 2013 in verband met de vernielingen van uw werkplek door uw echtgenoot dient opgemerkt te worden dat opdat een document bewijswaarde kan toegekend worden, dit ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. De medische attesten betreffende uw dochter laten geenszins toe de door u beweerde problemen met uw echtgenoot te staven. Een attest van een geneesheer die een persoon behandelt bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld/verwondingen dat hij onderkent en de mogelijk (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld/verwondingen. De brief van de priester toont aan dat uw hulp gevraagd werd binnen de koptische kerk, maar niets meer. De koptische wetten die u neerlegt verwijzen op geen enkele manier naar uw persoonlijke situatie. De medische attesten in verband met uw oogoperatie houden naar eigen zegen geen verband met uw asielaanvraag (CGVS II, p.22). Er dient vastgesteld te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart en studentenkaart kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en uw status als student in Egypte, waaraan niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"[...] Dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen, hierna CGVS, geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker. Dat volgens het CGVS de handelingen van verzoekers schoonvader niet overeenstemmen met zijn conservatief karakter en mentaliteit, daar hij weinig heeft ondernomen om zijn dochters daadwerkelijk te laten besnijden en daar hij toeliet dat hun dochters hogere studies aanvatten.

De echtgenote van verzoeker, M., heeft, omwille van haar moeder, van een vrijere opvoeding genoten. De vader van M. was hier resoluut tegen en wilde zijn dochters volgens de strikte regels van zijn geloof opvoeden. Dit zorgde voor hevige discussies en uiteindelijk leidde het tot de scheiding van de ouders van M..

Verzoekers schoonmoeder heeft er alles aan gedaan om besnijdenis bij haar dochters te voorkomen. Het is dus aannemelijk dat verzoekers schoonvader weinig kon ondernemen om zijn dochters te laten besnijden, daar hij op zware tegenstand botsten van zijn gezin. Zijn schoonvader bleef dan ook aandringen inzake de besnijdenis, dit leidde regelmatig tot zeer hevige discussies en fysiek geweld.

De schoonmoeder van verzoeker gaf haar dochters de mogelijkheid om hogere studies aan te vatten, haar dochters waren ook uitermate gemotiveerd en gepassioneerd om een hoger diploma te halen. Dit was natuurlijk tegen de zin van de schoonvader van verzoeker.

Het CGVS haalt ook aan dat M. nog twee jaar, nadat er door haar vader concrete afspraken werden gemaakt voor besnijdenis en zij door hem bewusteloos werd geslagen, in hetzelfde appartement bleef wonen waar zij ooit met haar vader had gewoond en waar hij haar perfect kon vinden. M. studeerde in Cairo, haar leven speelde zich af in Cairo, het is niet evident om dit alles achter te laten. Verhuizen had tevens niet veel zin, daar haar vader er alles zou aan doe om verzoeker terug te vinden. M. , haar moeder en zus, hadden reeds eerder overwogen om Egypte te verlaten, maar omwille van de financiële situatie was dit onmogelijk. De echtgenote van verzoeker hoopte er tevens ook op dat de bedreigingen van zouden stoppen op het moment dat zij de politie contacteerde, maar helaas werden de bedreigingen erger. Tevens was vluchten uit Egypte voor verzoeker en zijn echtgenote de allerlaatste uitweg, het is een zeer moeilijke beslissing om alles achter te laten, maar de vrees voor hun leven was zodanig groot geworden dat verzoeker, na het huwelijk, vluchtte.

Verzoeker is inmiddels vader geworden van een dochtertje, hij vreest ervoor dat bij terugkeer naar Egypte zijn schoonvader ook haar besnijdenis zal opeisen.

[...]

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoeker geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Iedere onderdaan van een niet-EU-land en staatloze die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die weigert naar dat land terug te keren of niet kan terugkeren omdat hij vreest te worden vervolgd, kan verzoeken om toekenning van de status van vluchteling.

De aanvrager die niet zou voldoen aan de nodige voorwaarden om in aanmerking te komen voor de status van vluchteling kunnen om subsidiaire bescherming verzoeken.

Teneinde de verzoeken correct te kunnen beoordelen moeten de EU-landen rekening houden met:

- alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en besluiten van het land van herkomst en de wijze waarop zij worden toegepast;*
- de relevante documenten of verklaringen van de verzoeker of hij/zij mogelijks werd vervolgd of schade heeft ondervonden;*
- het feit dat er een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op schade in gevallen waarin de verzoeker reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstige en ongerechtvaardigde schade heeft ondervonden;*
- zijn individuele situatie (verleden, leeftijd, geslacht, handelingen waarmee de verzoeker werd geconfronteerd of kan geconfronteerd worden, en die kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade, enz.);*

- iedere activiteit die door de verzoeker werd uitgeoefend sedert zijn vertrek uit het land van herkomst.

Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft de verwerende partij geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken.

Dat de Irakese noch de Mauretaanse bescherming aldus geenszins voldoet aan de Europese maatstaven.

[...]"

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Vooreerst merkt de Raad op dat onderhavig verzoekschrift de volgende titel bevat:

**“VERZOEKSCHRIFT
ter indiening van een
BEROEP TEGEN EEN BESLISSING VAN DE DIENST VREEMDELINGENZAKEN
bij de RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN”**

Dienaangaande dient opgemerkt dat blijkens de bestreden beslissing die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, het *in casu* gaat om een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad ontwaart bij onderhavig verzoekschrift geen enkele beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoeker verduidelijkt verder geenszins over welke beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken hij het heeft.

Verder stelt de Raad vast dat onderhavig verzoekschrift tevens stelt als volgt:

“Op 07.09.2012 deed verzoeker een eerste asielaanvraag die op 28.08.2015 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een weigeringsarrest.”

en:

“Het beroep van verzoeker ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dienvolgens de beslissing van het CGVS dd. 28.08.2015 tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht dd. 28.08.2015 te vernietigen.

Opgemaakt in origineel en vier voor eensluidend verklaarde afschriften.”

Dienaangaande dient opgemerkt dat niet kan worden ingezien over welk weigeringsarrest van 28 augustus 2015 van de Raad verzoeker het *in casu* zou hebben. Evenmin kan worden ingezien welke beslissing tot weigering tot inoverwegingname van 28 augustus 2015 hij *in casu* vernietigd zou willen zien. De bestreden beslissing *in casu* betreft immers een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 augustus 2015.

Verzoeker beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door zijn schoonmoeder, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 178.734. Inzake verzoekers schoonmoeder werd in arrest nr. 158 894 van 17 december 2015 geoordeeld als volgt:

“[...]Waar verzoekster aanvoert dat het aannemelijk is dat haar echtgenoot weinig kon ondernemen om zijn dochters te laten besnijden, omdat zijn tegenstanders zowel zijn echtgenote als zijn dochters betroffen, dient opgemerkt dat verzoeksters dochter M. tijdens haar eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat haar vader in feite niet te stoppen is om zijn zin door te drijven en dat hij het gezag heeft over de familie en dus ook over zijn dochter en dit gedurende haar hele leven (gehoorverslag CGVS dochter M. 28 oktober 2014 (hierna: gehoor I M.), p. 15 en 18). Hieraan voegt zich nog toe dat zowel verzoekster als haar dochter M. verklaarden dat verzoeksters echtgenoot afkomstig is uit een zeer conservatieve familie en uit een regio waar een strikte mentaliteit en traditie gelden (gehoorverslag CGVS verzoekster 28 oktober 2014 (hierna: gehoor I), p.15 en gehoor I M., p. 15). Gelet op dit door verzoekster en haar dochter geschetste profiel van verzoeksters echtgenoot, is het niet aannemelijk dat haar echtgenoot er gedurende jaren – want hij zou reeds van bij de geboorte van zijn dochters voorstander zijn geweest om hen te laten besnijden (gehoor I, p. 16 en 20) – niet in zou slagen om zijn dochters te laten besnijden en na zijn aankondiging van een doktersafpraak voor de besnijdenis bijzonder weinig heeft ondernomen om zijn dochters alsnog te laten besnijden. Dit klemmt des te meer daar verzoeksters dochters beiden hogere studies konden aanvatten en verzoekster zelf bovendien over twee universitaire diploma's beschikt en een eigen laboratorium had (gehoor I, p. 7 en 18), terwijl uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’)

blijkt dat het toenmalige klimaat in Egypte er één was waarbij jonge meisjes zelden hogere studies aangingen, van school gehaald werden om te huwen en waar vrouwen 69% van alle ongeletterden vormden.

Het voorgaande klemte eens te meer daar verzoekster meer dan twee jaar nadat haar echtgenoot aankondigde dat hij een doktersafpraak had gemaakt voor de besnijdenis van zijn dochters, in hetzelfde appartement bleef wonen met haar dochters, alwaar hij hen zeer gemakkelijk kon vinden (gehoor I, p.3 en 18). Tevens bleven M. en A. nog een jaar in Egypte wonen nadat zij doodsb bedreigingen hadden gekregen van verzoeksters echtgenoot omwille van hun huwelijk (gehoor I, p. 20) en bleef verzoekster met haar dochter S. daarna nog eens een jaar in Egypte (gehoor I, p. 7). Dergelijke handelwijze stemt geenszins overeen met de aangevoerde vrees voor vervolging vanwege haar zeer conservatieve echtgenoot, die als hoofd van het gezin zijn dochters wenst te laten besnijden en doodsb bedreigingen uit. Dat S. en A. nog aan het studeren waren, dat het niet evident is om alles achter te laten in Caïro en dat een legale vlucht duur is, doen geen afbreuk aan het voorgaande gelet op de ernst van de bedreigingen.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift verwijst naar haar klachten bij de politie en het feit dat zij het "vertrouwen" in de Egyptische autoriteiten heeft verloren, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op twee tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen aangaande haar poging om van de politie bescherming te krijgen. Verzoeksters verweer in onderhavig verzoekschrift – "Na alles wat verzoekster heeft meegemaakt is het menselijk dat zij sommige zaken niet meer gedetailleerd kan herinneren en beschrijven." – is geenszins een afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden. Daarenboven wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op verzoeksters lakse houding in de opvolging van haar politieke klachten en haar echtscheiding. Dat zij verschillende stappen zou hebben ondernomen, zoals zij in onderhavig verzoekschrift aanvoert, doet geen afbreuk aan het feit dat zij erg laks is in de opvolging van deze stappen, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan aangezien redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. De Raad stelt dan ook vast dat de volgende motivering in de bestreden beslissing steun vindt in het administratief dossier, pertinent en correct is en door verzoekster niet dienstig wordt weerlegd:

"Dat er effectief geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen blijkt verder uit twee tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u bij uw eerste gehoor op het Commissariaatgeneraal dat u een maand nadat uw echtgenoot u en uw dochters had ingelicht over de afspraak tot besnijdenis naar de politie ging om klacht in te dienen (CGVS I, p.17). Bij uw tweede gehoor stelt u evenwel reeds de dag na de mededeling van uw echtgenoot, op 25 januari 2009 naar de politie te zijn gegaan (CGVS II, p.10). Tevens stelde u aanvankelijk de politie te hebben verwittigd nadat uw echtgenoot in december 2009 uw dochter probeerde te ontvoeren (CGVS I, p.9). Later stelde u evenwel toen niet naar de politie te zijn gegaan (CGVS I, p.18; CGVS II, p.12).

Ook uw lakse houding in de opvolging van uw politieke klachten en uw echtscheiding, is een houding die geenszins een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade verraadt en ondermijnt bijgevolg verder uw geloofwaardigheid. Wat betreft uw echtscheiding verklaart u aanvankelijk dat de procedure nog bezig is. Later verklaart u dat u denkt dat de rechtszaak is stopgezet om dan toe te geven dat u het niet weet (CGVS II, p. 6). Hier moet tevens opgemerkt worden dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt van uw huidige burgerlijke stand. Wat betreft de poging tot ontvoering van M. door uw echtgenoot in 2011 diende u een klacht in, maar u ging zich niet verder informeren wat er met die klacht gebeurde omdat dit toch geen zin zou hebben (CGVS II, p. 13). Ook wat betreft een eventuele rechtszaak in verband met de aanval op uw laboratorium heeft u zich niet geïnformeerd. Zo weet u al niet of er reeds een rechtszaak in opgestart (CGVS II, p. 18-19). Gelet op uw bewering dat u bij een terugkeer verdere problemen verwacht met uw echtgenoot, kan op zijn minst verwacht worden dat u zich informeert over het verloop van de klachten die u tegen hem heeft ingediend. Uw verklaring dat uw leven in gevaar is, is onafdoende voor uw nalaten. Wat de aanval op uw laboratorium – die volgens u zowel door uw echtgenoot als door enkele moslims waaronder de ouders van de bekeerde meisje is uitgevoerd - is het trouwens merkwaardig dat u de politie enkel heeft verteld dat uw echtgenoot uw laboratorium heeft aangevallen. U repte met geen woord over de aanwezigheid van oa de ouders van de bekeerde moslimmeisjes. Uw verklaring geen verdere problemen te willen hebben, is gelet op het feit dat ook getuigen verklaringen aflegden over de aanval, weinig overtuigend (CGVS II, p.19). Tot slot dient opgemerkt te worden dat, niettegenstaande de bekeerde meisjes een deel van de kern van uw relaas vormen, u de namen van de bekeerde meisjes niet meer kon geven (CGVS II, p.15)."

Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande kan geen enkel geloof worden gehecht aan het door verzoekster voorgehouden relaas, aan het profiel van haar echtgenoot en aan haar voorgehouden leefsituatie in haar land van herkomst.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier:

“Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

[...]

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, rijbewijs en kerkelijk huwelijkscontract bevatten persoonlijke gegevens dewelke niet worden betwist, net zo min als het feit dat u een eigen laboratorium runt. Ook aan het feit dat u besneden werd wordt niet getwijfeld. Wat betreft de brieven van uw advocaat dient te worden opgemerkt dat zij, gezien het gaat om brieven van uw persoonlijke advocaat, onmogelijk als objectief bewijsstuk kunnen aanzien worden. Ditzelfde geldt ook voor de getuigenis van de studenten. Uw huwelijkscontract en de documenten betreffende de echtscheidingsprocedure laten niet toe uw huidige burgerlijke stand te bepalen. Dat u ooit gehuwd bent geweest, dat u een poging tot verzoening ondernam en uiteindelijk een echtscheidingsprocedure heeft opgestart waarbij u alimentatie vroeg wordt op zich niet betwist in deze beslissing. Wat betreft het proces-verbaal opgemaakt op 20 november 2013 in verband met de vernielingen van uw werkplek door uw echtgenoot dient opgemerkt te worden dat opdat een document bewijswaarde kan toegekend worden, dit ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. De medische attesten betreffende uw dochter laten geenszins toe de door u beweerde problemen met uw echtgenoot te staven. Een attest van een geneesheer die een persoon behandelt bevat een weergave van een bepaald

ziektebeeld/verwondingen dat hij onderkent en de mogelijk (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld/verwondingen. De brief van de priester toont aan dat uw hulp gevraagd werd binnen de koptische kerk, maar niets meer. De koptische wetten die u neerlegt verwijzen op geen enkele manier naar uw persoonlijke situatie. De medische attesten in verband met uw oogoperatie houden naar eigen zegen geen verband met uw asielaanvraag (CGVS II, p.22). Er dient vastgesteld te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt, hetgeen inhoudt dat deze motivering, gelet op de devolutieve werking van een beroep bij de Raad, niet langer gezien wordt als motieven van de commissaris-generaal, maar wel van de Raad.

Waar verzoekster stelt "Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft de verwerende partij geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken.", laat zij na in concreto te duiden waar of op welke wijze verweerder volgens haar heeft nagelaten rekening te houden met de feitelijke toedracht van het relaas of de reële situatie te onderzoeken. Waar verzoekster stelt "Dat de Irakese noch de Mauretaanse bescherming aldus geenszins voldoet aan de Europese maatstaven.", kan in het geheel niet worden ingezien waar verzoekster het deze keer over heeft. Het betreft in casu immers geenszins een geval waarbij de Iraakse of de Mauritaanse autoriteiten zijn betrokken. Dat verzoekster blijkens het voorgaande citaat meent dat dit wel het geval is, en tevens rekening houdend met overige slordigheden en onduidelijkheden in onderhavig verzoekschrift (zie supra), wordt afbreuk gedaan aan verzoeksters algehele geloofwaardigheid. [...]"

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoeker.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing:

"Uw identiteitskaart en studentenkaart kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en uw status als student in Egypte, waaraan niet wordt getwijfeld."

Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Tevens stelt de Raad vast dat verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht stelt als volgt:

"Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat hij inmiddels vader is geworden van een dochtertje, en dat hij bij terugkeer naar Egypte vreest dat zijn schoonvader ook haar besnijdenis zal eisen.

Verweerder antwoordt dat, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde vrees voor de besnijdenis van verzoekster, zij evenmin aantonen dat hun dochter bij terugkeer naar Egypte een risico loopt om besneden te worden. Verweerder volhardt in de motivering van de bestreden beslissingen dat het handelen van de (schoon-)vader van verzoekers niet in overeenstemming te brengen is met zijn beweerde traditionele en conservatieve opvattingen en karakter. Verweerder onderstreept dat de bestreden beslissingen omstandig toelichten waarom verzoekers in voorliggend geval niet overtuigen. Zo blijkt uit de bestreden beslissingen dat de (schoon-)vader van verzoekers – luidens de verklaringen van verzoekster en haar moeder – afkomstig is uit een zeer conservatieve familie en uit een regio waar een strikte traditie en mentaliteit heersen, en dat hij reeds van bij de geboorte van zijn dochters vraagt hen te laten besnijden. Verzoekster verklaarde in dit verband het volgende (zie gehoorverslag CGVS I, d.d. 28 oktober 2014, p. 15):

"- Waarom wilde uw vader dat u zou besneden worden?"

Omwille van het feit dat hij opgevoed is volgens een heel strikte traditie, opvoeding, de mentaliteit volgens de mensen van Said. Zijn doel was om ons gelijk te maken aan mannen, als de vrouw besneden is, wordt ze gelijk aan een man en wordt ze ook behandeld als een man, want een man is eigenlijk hoger dan een vrouw. Ten tweede ook voor mijn puurheid zodat ik ook geen seksuele gevoelens mag hebben. Volgens hem zou ik dus een braaf meisje worden na de operatie."

In het licht hiervan is het dan ook bijzonder merkwaardig dat, hoewel de vader van verzoekster hierop aandrong sinds haar geboorte, (i) verzoekster, ondertussen een volwassen en gehuwde vrouw van 23 jaar, niet besneden is en (ii) dat verzoeksters vader voor 24 januari 2009 – verzoeksters vader zou toen een doktersafpraak voor de besnijdenis van verzoekster hebben vastgelegd – weinig tot niets heeft ondernomen om zijn dochters daadwerkelijk te laten besnijden. Bijkomend is verweerder van mening dat verzoeksters verklaringen als zou zij voor de ruzie tussen haar ouders op 24 januari 2009 zelf niet

op de hoogte zijn geweest van de wens van haar vader om haar te laten besnijden, de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees voor besnijdenis verder ondermijnt. Verweerder verwijst in deze naar de verklaringen van verzoekster (CGVS II, d.d. 17 juni 2015, p. 5):

“- Gewoon even ter verduidelijking, uzelf bent niet besneden?

Nee.

- Wanneer sprak uw vader voor de eerste keer over een besnijdenis van u en uw zus?

Vanaf onze geboorte, maar we zijn het pas te weten gekomen de dag van de ruzie want mijn moeder wilde ons niet vertellen dat hij dat van plan was te doen. En dan kwam de ruzie.

- De dag van de ruzie is 24/01/2009?

Ja.”

Indien de besnijdenis van hun dochters sinds hun geboorte daadwerkelijk een discussiepunt was tussen de ouders van verzoekster, mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekster hiervan reeds eerder op de hoogte was. Verder is het, gelet op de beweerde traditionele en conservatieve opvattingen van verzoeksters vader bijzonder merkwaardig dat verzoekster en haar zus hogere studies konden volgen. Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde studentenkaart blijkt dat zij universitaire studies volgde in Egypte en dat zij haar echtgenoot (verzoeker) leerde kennen aan de universiteit (CGVS I, p. 6-7 en CGVS II, p. 3). Gelet op het toenmalige klimaat in Egypte waarbij jonge meisjes zelden hogere studies aanvatten, van school werden gehaald om te huwen en waar vrouwen 69% van alle ongeletterden vormden, is het weinig geloofwaardig dat verzoeksters beweerde conservatieve vader toeliet dat zijn dochters hogere studies volgden.

Gelet op bovengaande vaststellingen en het feit dat verzoekers zelf uitdrukkelijk gekant zijn tegen vrouwenbesnijdenis, is verweerder van mening dat verzoekers geenszins aantonen dat hun dochter bij terugkeer naar Egypte een risico loopt om besneden te worden.”

Er kunnen geen elementen ontwaart worden in onderhavig verzoekschrift die deze motivering weerleggen of tegenspreken (zie ook *supra*). Ook deze motieven worden bijgevolg door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 20 augustus 2015) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsovername door een ‘junta’. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de

aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, die meestal leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor, en dan vooral in Midden-Egypte, hoofdzakelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten lijken de jihadisten de civiele bevolking niet te viseren.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis/Wilayet al-Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift weliswaar zeer algemeen geformuleerde en theoretische kritiek uit op de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming in de bestreden beslissing, doch hij brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') onjuist of achterhaald zou zijn. Aangezien de hiervoor geciteerde motivering steun vindt in het administratief dossier, pertinent en correct is en door verzoeker geenszins op afdoende wordt weerlegd, worden deze motieven door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER